

Kur'an'da "İzzet Allah'ın, Resulü'nün ve Mü'minler'indir" (63/el-Münâfikûn, 8) buyrulur. "Güç ve kuvvet, itibar ve şeref, üstünlük ve galibiyet anlamlarına gelen "izzet"in Kur'an'da bu şekilde tahsis edilmiş (münhasıran Allah Teala'ya, Resulü'ne ve Mü'minler'e ait kılınmış) olması son derece anlamlıdır.

Hadis kaynaklarının naklettiğine göre Hz. Peygamber (s.a.v), birgün Kâbe'ye bakarak şöyle buyurmuştur: "Sen ne güzelsin; kokun ne güzel! Sen ne büyüksün;

hürmetin ne büyük! (Ama) Muhammed'in nefsinin kudret elinde bulunduran (Allah)'a yemin ederim ki, mü'minin hürmeti Allah nazarında senin hürmetinden daha büyüktür..." (İbn Mâce, "Fiten", 2, hadis no: 3932). Benzer ve yakın ifadeler, birçok güzide sahabîden de rivayet edilmiştir.

Acaba mü'minin bu hürmeti nereden gelmektedir?

Bu sorunun tek bir cevabı vardır: Mü'min olmasından! Zira ilahî vahyin kılavuzluğuna bütün benliğiyle bağlanıp teslim olmak, insanın Yüce Allah nezdindeki en kıymetli amelidir. Esasen var oluşumuzun biricik anlamı budur. İnanmak, teslim olmak ve yücelmek... Bu anlamı hakkıyla idrak etmek, yeryüzünde "Hakk"ın ve "Hakikat"ın biricik temsilcisi olma şuuruna ulaşmak demektir ki, izzet ve hürmetin bundan başka bir kaynağı da, adresi de yoktur.

Günümüzde dünyanın birçok yerinde oluk oluk Müslüman kanı akıtılıyor olması, adı terörle birlikte anılarak insanların beynine "küresel tehdit" diye Müslümanların yerleştirilmiş bulunması ile izzetin unutulması arasında bir ilişki yok mudur?

İlahî vahye gönülden bağlanıp teslim olmanın insana kazandırdığı değer, her türlü beşerî kıymetin ötesinde ve üstündedir ki, Allah Teala Kur'an'da Mü'minler'e hitaben şöyle buyurmaktadır: "Ve Allah uğrunda hakkıyla cihad edin. Sizi O seçti, üzerinize dinde bir zorluk da yüklemedi. Haydin babanız İbrahim'in milletine! Bundan evvel ve bunda (Kur'an'da) size Müslüman ismini O verdi, ki Peygamber size karşı şahid olsun, siz de bütün insanlara karşı şahidler olasınız." (22/ el-Hacc, 78)

İsrailoğulları, sırf belli bir soydan gelmeleri sebebiyle “seçilmiş” olduklarına inanırlar. O soydan gelmeyenlerin “seçilmişler” safına geçmesi mümkün değildir. Bu tamamen onların kuruntusudur. Zira Kur'an, bu ayet- te, iman eden herkesin “seçilmişler” safına dahil olduğunu vurgulamaktadır. Dolayısıyla buradaki –herkese açık olan– “seçilmişlik” ile İsrailoğulları'nın sadece kendilerine tahsis ettikleri “seçilmiş ırk” anlayışını birbirine karıştırmamak gerekir.

Allah Teala'nın, bir insanı kendisine kulluk etsin diye seçmiş olması, o insan için eşi benzeri bulunmaz bir mazhariyet ve kıymettir. Bu sebeple ayetin devamında Ümmet-i Muhammed'in bütün insanlık üzerine şahit olacağı, Hz. Peygamber (s.a.v)'in de Ümmet-i Muhammed'e şahitlik yapacağı ifade buyurul- maktadır. Benzeri bir ayet de şöyledir: “İşte böylece, insanlık üzerine şahitler olmanız, Resul'ün de size şahit olması için sizi adil bir Ümmet kıldık.” (2/el-Bakara, 143)

Acaba buradaki “şahitlik”in anlamı ve mahiyeti nedir? Yani Ümmet-i Muhammed (s.a.v), bizler, insanlık üzerine nasıl şahitlik yapacağız?

Bu sorunun cevabını Hz. Peygamber (s.a.v) şöyle veriyor: “Ben ve ümmetim kıyamet günü, bütün yaratılmışları görecektir şekilde yüksekçe bir yerin üzerinde olacağız. (Bizim dışımızdaki) insanlardan her biri bizden (bizim aramızda) olmayı arzu edecek...” (İbn Kesîr, Tefsîru'l-Kur'âni'l-Azîm, I, 258)

Hakikate şahitlik etmek

Bizi diğer dinlerin mensuplarından ayıran en temel özellik, “Hakk”ın ve “Hakikat”ın mihengi olmamızdır. Usul-i Fıkıh kaynaklarında İcma-ı Ümmet'in delil olduğunu ispatlamak amacıyla zikredilen ve Ümmet-i Muhammed (s.a.v)'in dalalet üzerinde görüş birliği etmesinin söz konusu olmayacağını ifade eden hadisler (bkz. el-Aclûnî, Keşfu'l-Hafâ, II, 460) de bu hususu ifade etmektedir. Yani bu Ümmet “Hak” ve “Hakikat”ın mihengi olduğuna göre bu Ümmetin âlimlerinin görüş birliği ettiği hususların “Hak” ve “Hakikat” olması eşyanın tabiatı gereğidir.

Bir keresinde, yanında bulunanların, önlerinden geçen bir cenaze hakkında güzel sözler söylemesi üzerine Hz. Ömer (r.a) “Vacip oldu” dedi. Bir başka seferinde bir başka cenaze hakkında tam aksi istikamette şeyler söylendiğinde yine aynı ifadeyi kullandı. Kendisine, “Vacip olan nedir?” diye sorulduğunda şöyle dedi: “Hz. Peygamber (s.a.v)'in söylediği gibi söyledim. O şöyle buyurmuştu: “Sizden dört kişi herhangi bir Müslüman hakkında ha- yırla şahitlik ederse Allah Teala onu cennete koyar.” Bizler, “Bizden üç kişi böyle şahitlik ederse?” diye sorduk, “Üç kişi(nin şahitliği de aynıdır)” buyurdu. “İki kişi?” diye sorduk. “İki kişi de” karşılığını verdi. Sonra (haya ettiğimiz için) bir kişinin şahitliğinin de aynı olup olmadığını sormadık.” (el-Buhârî,

“Cenâiz”,84, hadis no: 1302; Müslim, “Cenâiz”, 60; et-Tirmizî, “Cenâiz, 68, hadis no: 1058; en-Nesâî, “Cenâiz, 50, hadis no: 1932; Ahmed b. Hanbel, el-Müsned, III, 179, 186, 197,245; İbn Hibbân, es-Sahîh, VII, 292...)

Bu rivayetin bir başka varyantında da Hz.Peygamber (s.a.v)’in şöyle buyurduğu nakledilmiştir: “Sizler ilk cenazenin lehinde şahitlik yaptınız; ona cennet vacip oldu. İkinci cenaze hakkında ise aleyhde şahitlik ettiniz; ona da cehennem vacip oldu. Sizler Allah’ın yeryüzündeki şahitlerisiniz.” (Aynı kaynaklar, belirtilen yerler)

Allah ve Resulü’nün bizi yükselttiği mevki ile İslam dünyasının bugün içinde yaşadığı durumu bir arada düşünmek bile mümkün değildir. Batılılar gibi yaşayan, onlar gibi düşünen, dünyasını onların değerlerine teslim etmiş, değer yargılarını ve hatta alışkanlıklarını dahi onların belirlediği bir toplumda izzetten eser kalmış olabilir mi? Dahası böyle bir toplum, takipçisi ve mukallidi olduğu toplumlar hakkında hangi sıfatla ve hangi esaslar çer- çevesinde “şahitlik” yapabilecektir?..

Hiz. Peygamber (s.a.v)’in “Ölülerinizi hayırla yad edin” ve “Ölülerinizin iyi amellerini anın, kötülüklerini zikretmeyin” (Ebû Dâvûd, “Edeb”, 50, hadis no: 4900; et-Tirmizî, “Cenâiz”, 35, hadis no: 1019; İbn Hibbân, es-Sahîh, VII, 290, hadis no: 3020; Ebû Dâvûd et-Tayâlisî, el-Müsned, 209, hadis no: 1494; el-Hâkim, el-Müstedrek, I, 542, hadis no: 1421; Abdürrezzâk, el-Musannef, III, 385, hadis no: 6042...) tarzındaki emirlerinin altında yatan hikmet de –Allahu a’lem– Ümmet-i Muhammed’in şahitliğinin makbuli- yetinden başka bir şey değildir. Bu itibarla son yolculuğuna uğurlanan kardeşlerimizin cenaze namazını kıldırdıktan sonra, imam efendinin “Merhumu nasıl bilir- diniz?” diye sorması, cemaatin de “İyi bilirdik” cevabını vermesi anlamsız boş ve “laf olsun diye yapılan bir iş” değildir. Orada bulunan mü’minler, cenaze namazını kıldıkları kardeşleri hakkında böyle hüsn-i şehadette bulundukları zaman onun bağışlanmasına vesile olmaktadırlar.

İşte biz buyuz!

Kendi değerinin farkında olmak

Bir Kur’an ve Sünnet’in inananlara verdiği değere, bir de İslam âleminin içine düştüğü acıklı duruma bakın! Bir yandan türlü manipölasyonlarla Batı’ya bağımlı hale getirilmiş ve bunun tabii

bir uzantısı olarak ekonomik bağımsızlığını kaybetmiş, diğer yandan da “ulema-i sû” (batıla çağıran ilim adamları) vasıtasıyla Batı’dan ithal edilen değer yargılarını ve din anlayışını merkeze alarak kendi inanç ve değerlerini sorgulama talihsizliğine düşürülmüş bir millet!

Türlü oyunlarla içine düşürüldüğü zaaf dolayısıyla batıl’ın taklitçisi olma noktasına getirilmiş bir millet, hangi vasıfla batıl üzerine şahitlik yapabilir ki?! Allah ve Resulü’ nun bizi layık gördüğü konum ile bugün milletimize biçilen rol arasındaki uçurumu fark edebiliyor muyuz? Kur’an’da “İzzet Allah’ın, Resulü’nün ve Mü’minler’indir” (63/el-Münâfikûn, 8) buyrulur. “Güç ve kuvvet, itibar ve şeref, üstünlük ve galibiyet anlamlarına gelen “izzet”in Kur’an’da bu şekilde tahsis edilmiş (münhasıran Allah Teala’ya, Resulü’ne ve Mü’minler’e ait kılınmış) olması son derece anlamlıdır. Mü’min olmanın, aynı zamanda onurunu, haysiyetini, kimliğini ve izzet-i nefsinin has- sasiyetle korumak ve bedeli ne olursa olsun bu değerlerin yıpranmasına asla göz yummamak, izin vermemek anlamına geldiği asla unutulmamalıdır.

Bu hususiyet Hz. Peygamber (s.a.v) ve Sahabe’den devralınan bir müstesna miras olarak nasıl tarih boyunca Mü’minler’in ay- rılmaz bir özelliği olarak taşına gelmiş ise, bugün ve yarın da Müslüman kimliğimizin temel unsuru olarak aynı liyakat ve ehliyetle taşınmak durumundadır. Bu, “mü’min” adını almanın ne anlama geldiğinin idrak ve şuu- runda olan herkes için temel bir görevdir.

Müslümanlar’ın başkaları önünde eğilmediğini bilen gayrimüslim yöneticiler, “hiç olmazsa kapıdan girerken önümüzde eğilmiş olsunlar” diye düşünerek makamlarına girilen kapıyı ancak eğilerek geçilebilecek alçaklık- ta yaptırmışlardır. Ne ki el-Bâkılânî, İmam-ı Rabbânî gibi İslam büyükleri, müslümanın izzetini muhafaza hassasiyetiyle böyle bir kapıdan geçerken eğilmek yerine, ya geri geri yürüyerek, ya da dizleri üzerine çömelerek huzura girmişlerdir.

İslam dünyasının bugün içinde bulunduğu duruma ilişkin şimdiye kadar yapılan değerlendirmelerin temeline şu hakikatin yerleştirilmesi gerekmektedir: Ecdadımızın kurduğu muhteşem medeniyetler, Müslüman kimliğinin en temel unsuru olan “izzet” üzerinde yükselmiştir. Onlar izzetlerine hassasiyetle sahip çıktıkları için yüceldiler. Bizim önümüzdeki seçenek de tekdir: İzzetimize sahip çıkmak.

Müslümanlar, yeraltı ve yerüstü kaynakları bakımından dünyanın en zengin coğrafyalarında bulunuyor. Ne ki bu zengin coğrafyanın nimetleri sadece bir avuç azınlığın kasasına akıyor. Halk hem yoksul ve perişan, hem de birçok özgürlüklerinden mahrum bırakılmış vaziyette.

Ülkemizin durumu da ne yazık ki farklı değil. Bir yandan modernleşme projesi çerçevesinde

İzzetle Var Olmak

Dr.Ebubekir SİFİL tarafından yazıldı

Pazartesi, 29 Nisan 2024 00:45 - Son Güncelleme Pazartesi, 29 Nisan 2024 00:45

manevî değerlerimiz dinamitlenirken, bir yandan da maddî kaynaklarımız bir avuç mutlu azınlığın kesesini şişiriyor.

Aziz milletimiz silkinip kendi değerlerine ve izzetine sahip çıkmadıkça bu düzen böyle sürüp gidecek, yapay gündemler ve sanal korkular dünyamızı işgale devam edecektir.

Şimdi yol ayrımının en hayatî noktasındayız:

Ya izzetimize sahip çıkıp Hak ve Hakikat'in şahitleri olarak tarih yazacağız, ya da zilleti tercih edip hayatımıza başkalarının şekil vermesini onaylamak suretiyle tarihe maruz kalacağız!..

Dr. Ebubekir SİFİL